

men havde den opfattelse, at dem skulle vi også have med, og vi kunne i hvert fald maksimalt i 2006 få lov at diskutere hvordan og hvorledes ved den endelige fordeling – ja, så tillader miljøministeren sig først og fremmest at sige, at nu vil jeg godt prøve at leve op til det, vi allerede har lovet.

Det kan man have en forskellig holdning til, men jeg synes, det er klædeligt, at man først lever op til det, man har lovet, inden man starter på at sige: Nu skal I bare høre, hvad jeg oven i det vil love. Det er forskellige arbejdsmetoder.

Det med, at Joint Implementation-projekt har noget at gøre med, at jeg ikke vil afvise, at den danske stat vil købe f.eks. emissionskvoter, kan jeg simpelt hen ikke forstå, for jeg vil bare sige, at det alt sammen er i et stort marked. Jeg siger blot, at jeg ikke vil udelukke det. Og derefter bliver jeg med et lille kneb tillagt det synspunkt, at jeg så har bekræftet, at det vil jeg kæmpe for. Det er sådan lige den måde, man kan få det sagt på, men det bliver ikke mere rigtigt af den grund. Jeg udelukker det bare ikke.

Så vil jeg bare endnu en gang sige: Når vi diskuterer fortrængning af CO₂-t, så tror jeg, at vi alle sammen skal vænne os til, at vi skal have mere end et stykke værktøj i værktøjsskassen. Jeg synes også godt, at vi kan overkomme at have forskellige ting kørende og holde styr på det. Regeringen gør det i hvert fald gerne, og vi inviterer gerne til et samarbejde.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Keld Albrechtsen som ordfører.

Keld Albrechtsen (EL):

Når jeg har bedt om et ordførerindlæg her i anden runde, er det, fordi jeg synes, at miljøministeren, som jo ellers ofte er et spændende og inspirerende menneske at diskutere med, i dag faktisk er ret urimelig i sin argumentation.

Når jeg siger det, er det, fordi man har fremlagt en plan med nogle bestemte politiske målsætninger. Så spørger vi andre: Hvad bliver resultatet på bundlinjen? Bliver det mere forurening, eller bliver det mindre forurening? Og alle kan se, at det bliver mere forurening.

Så henviser ministeren til et projekt i Rumænien, et projekt, som sandsynligvis alligevel ville være blevet gennemført i de østeuropæiske lande, for det skulle have været gennemført for dansk miljøbistand, som ministeren så stjæler til at finansiere sin energiplan med. Så det kan han jo ikke tage med ind i det, for det var der jo alle-

rede i forvejen. Det projekt har overhovedet ingen indflydelse på beregningen. Og sådan er det hele vejen igennem med ministerens argumentation i dag.

På bundlinjen står tilbage, at man ikke vil reducere i Danmark. Her skal der produceres mere kulbaseret elektricitet, for det vil man gerne sælge til andre lande, og så vil man købe noget varm luft i Rusland. Det vil sige, at der bliver heller ikke nogen reduktion i Rusland. Man ved godt, at der ingen reduktion er på vej i USA. Det er det helt store problem. Og med den politik, der nu lægges op til i Danmark, bliver det fuldstændig umuligt at stille nogle krav til USA om, at de ikke må fifle med Kyotoregnskabet.

Ministeren ved jo udmærket, det kan ministeren jo få lejlighed til at bekræfte lige om et øjeblik, at præsident Bush har alle mulige planer om og har sat embedsmænd til at beregne det, at USA i virkeligheden allerede overholder Kyotoaftalen, selv om energiforbruget er enormt og vil blive endnu mere enormt. Derfor ligner det ingenting, at Danmark nu udsender et signal, som fuldstændig underminerer det, som bl.a. Danmark og Tyskland trods alt forsøgte at få.

Kl. 21.20

Vi andre sagde, at Kyotoaftalen var fuld af huller. Det sagde den daværende miljøminister at den ikke var. Han troede på den. Vi andre sagde, at den var fuld af huller. Det har desværre vist sig, at den er fuld af huller. Men ikke alene er den fuld af huller, den danske regering er den fremmeste i feltet med hensyn til at finde disse huller og udnytte dem. Det er da en international skandale.

Det er i virkeligheden på det miljøpolitiske område introduktionen af hr. Peter Brixtoftes Farummodel, som man nu løfter over fra det kommunalpolitiske område til det energipolitiske område. Det er at leve på eftertidens regning, fuldstændig kortsigtet og uden hensyntagen til kommende generationer, og det er at underminere de internationale klimabestrebelse, for nu får præsident Bush mulighed for at rejse rundt og sige: Jamen i Danmark, som var det land, hvor man var fremmest med at tale om miljø, er man nu fuldstændig ligeglad, og hvorfor skal USA så gøre en indsats? Er det ikke fuldstændig forudsigeligt, at det er nøjagtig, hvad præsident Bush vil gå ud og sige, at her kan man se, at Danmark, som var i front, nu gør ligesom USA?

Jamen hr. minister, det er en international skandale. Derfor var jeg nødt til at tage ordet for at komme med dette ordførerindlæg. Det havde